

[Kjeldgaard Iversen.]

føler trang til lige at nævne et par tal; jeg har dem kun pr. hukommelse, men den højtærede boligminister er måske i stand til at bekræfte dem. Ved en sammenligning mellem 1939 og 1950 viser det sig, at det, materialerne andrager af de samlede byggeomkostninger, stort set har været konstant, nemlig et par og fyrrer procent, medens udgiften på grund af grundomkostninger er steget fra 16 pct. af de samlede byggeomkostninger i 1939 til ca. 18 pct. i 1950. For den udbetalte arbejdsløns vedkommende var tallet i 1939 36 pct., medens det i 1950 var ca. 24 pct. Det vil altså sige, at den udbetalte arbejdsløns andel i de samlede byggeomkostninger er faldet. Når vi skal vurdere, hvem det er, der har taget det tilskud, der er givet til byggeriet, må vi komme til, at det i hvert fald ikke er dem, der har fået løn udbetalt på arbejdspladserne, da deres løn stort set kun har fulgt det almindelige pristol.

Ser man på byggeindekset, får man indtryk af, hvor galt det er gået. Byggeprisindekset er gået op til 274 i 1950, medens det almindelige prisindeks ligger på ca. 189—190. Det vil med andre ord sige, at byggeprisindekset ligger omkring 50 pct. højere end det almindelige prisindeks. Der må altså være ganske særlige faktorer, der spiller ind på byggeprisindekset og får dette prisindeks til at stige så meget mere end det almindelige prisindeks.

Det er sikkert også, som det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp fremhævede, netop på materialernes område, man skal finde hovedårsagen til de fordyrelser, der er sket. Her synes jeg, at den betænkning, der fornylig udkom om kalktrusten, giver anledning til visse overvejelser. Det er også en kendsgerning, at der indenfor byggeriet er adskillige andre truste, cementtrust, teglværkstrust o. lign., som endnu ikke er undersøgt af trustkommissionen. Alle disse trustdannelser giver indtryk af, at der er nogle, der forstår at udnytte de boligtilskud, der gives af staten. Jeg ser i dagbladet „Politiken“ for i dag, at et firma indenfor kalk- og teglindustrien udbetaler 10 pct. i udbytte, hvilket viser, at det slet ikke er nogen dårlig forretning at være leverandør til byggeindustrien her i landet.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var også inde på det mærkelige forhold — som iøvrigt ikke er så mærkeligt —

der er mellem priserne på byggematerialer i Malmø og i København. Jeg har nogle tal her, som ganske vist ikke er helt nye, men de stammer fra juli 1950, så de er sikkert ikke forskudt væsentligt i forhold til hinanden, hvorfor de altså kan have nogen interesse. En genstand som et køleskab koster i Malmø 625 kr. og i København 820 kr. + skat; det vil sige, at det bortset fra skatten er 24 pct. dyrere i København end i Malmø. For sanitetsvarers vedkommende, som ganske særlig forhandles af Sanitetsringen, en trustlignende dannelse for alle dem, der har med sanitetsvarer til byggeri at gøre, viser det sig, at f. eks. et stålbadekar, der i Malmø koster 198 kr. 50 øre, i København koster 255 kr., altså 28 pct. mere. En håndvask koster, hvad jeg har eksempler på, 26 kr. i Malmø og 36 kr. 40 øre i København, og ganske almindelige klosetter, der i Malmø koster 100 kr., koster i København 142 kr. 50 øre, altså en forskel på 42,5 pct. Det kan ikke være fragtomkostningerne alene, der begrunder denne prisforskel; der må være ganske bestemte ting, der forhindrer dem, som vil bygge her i København, i at købe deres varer f. eks. i Sverige til priser, der ligger 28, 40 og 42 pct. lavere end de danske priser. Det kunne tyde på, at Sanitetsringen er en trust, der virkelig har betydning og er beskyttet af vore nuværende importrestriktioner, hvorfor jeg vil spørge den højtærede minister, om der ikke var grund til at se på disse importrestriktioner og se at komme af med dem.

For bygningsjerns vedkommende ligger det noget lignende. Rundjern, som i høj grad bruges til jernbeton, kostede i 1950 i Malmø 61 kr. 20 øre pr. 100 kg, i København 68 kr. 85 øre, altså 12 pct. mere. Profiljern kostede pr. m i Malmø 5 kr. 5 øre og i København 6 kr. 57 øre, altså 30 pct. mere. Forskellen kan ikke alene skyldes fragtomkostninger, der må være noget mere. Et så vigtigt byggemateriale som ru brædder kostede i Malmø 4 kr. 28 øre pr. kubikfod, i København 7 kr. 30 øre, altså 53 pct. mere. Gulvbrædder kostede i Malmø 7 kr. 7 øre pr. kubikfod, i København 10 kr. 85 øre, også 53 pct. mere. Forskellen er på omkring et par kroner pr. kubikfod, men jeg kan ikke tro, at de 2 kr. er fragtudgiften fra Malmø til København eller større fragtomkostninger for København. Det må være importrestriktionerne, der forhindrer, at man frit kan købe i Sverige til lavere priser. Det